

La Operă, debuturi în „Don Pasquale”

(Costin Popa – 25 ianuarie 2010)

Atmosferă de eveniment în teatrul de pe Splai. Bine preparate mediatic, debuturile tinerilor Aurelia Florian și Bogdan Mihai în **Don Pasquale** de Donizetti, cântăreți apreciați din anterioarele lor performanțe concertante în **Parisina d’Este** și **Gemma di Vergy**, au atras un număr mare de spectatori, invitați speciali, critici, aficionados, mulți tineri. Un public eterogen care, deși a aplaudat și pe parcurs, și-a rezervat entuziasmul și chiar strigătele aprobatoare pentru final.

Admirabil pregătiți de apropiata lor îndrumătoare, renumita soprană și omul de cultură Mariana Nicolesco, cei doi debutanți s-au desprins în vedete și, practic, au tras spectacolul după ei, într-o producție care are nevoie de așa ceva. Mizanscena lui Rareș Zaharia, cu aluzii la lumea Hollywood-ul filmului mut, este pretențioasă. Nemaiputându-se încadra în specificul original al tramei, este nevoie de joc și atitudini moderne.

Așa încât, răbufnirile bufe, îndeosebi ale personajului titular, au colorat destul de contradictoriu epoca imaginată, în detrimentul unei tratări potrivite zilei de ieri sau de azi. De aceea, am apreciat în mod deosebit jocul Aureliei Florian și al lui Bogdan Mihai, foarte pliat ideii dorite de regizor și devenit punctul principal de atracție.

Aurelia Florian are dezinvoltură scenică remarcabilă, șarm și umor delicios, este o Norina mai mult vampă drăcoasă și incisivă decât midinetă de salon, este ironică, șerpăroasă și teatrală, cum îi stă bine unei dive de cinema. Se mișcă, gesticulează mult și cu folos. A fost motorul spectacolului. Mai static dar profitând poetic de alura-i înaltă și filiformă, Bogdan Mihai a înfățișat un Ernesto plăcut, radiant, sincer. Definitiv romantic.

A fost nevoie de un act, pentru ca seara să-și ia întrucâtva zborul. Nu total. Derularea discursului muzical a fost destul de ternă pe întreg parcursul, nelegată, fără antren comic, scintilație instrumentală și urgență în recitative. Dirijorul Tiberiu Soare, responsabilul spectacolului, putea să-i confere mai mult spirit. În plus, orchestra a sunat nefiresc de tare și pun pe această bază, insonoritatea basului Mihnea Lamatic (*Don Pasquale*) și chiar a baritonului Vicențiu Țăranu (*Malatesta*) la deschiderea cortinei. În următoarele acte, grija baghetei de a evita decalajele din primul și de a menaja cântăreții a sporit. Unul din momentele cele mai bine realizate a fost duetul *Pasquale-Malatesta* din ultimul act, în care umorul subtil a înlocuit șarjele bufe.

Din perspectivă vocală, Aurelia Florian s-a distins prin muzicalitate, intuiția frazării, prin articularea pregnantă a cuvântului, prin strălucirea glasului. Are consistență în expunerea desenului de pe portativ și de deasupra lui, departe de obișnuitele soprane leggerine. O abordare foarte valabilă în actuala viziune regizorală, cu tot ineditul ei.

Calitățile lui Bogdan Mihai au apărut evidente de la prima secvență solo, **Sogno soave e casto**, ce i-a servit și pentru inerenta încălzire. Tenorul cântă cultivat, cu linie fină și frumoasă, cu adâncă preocupare pentru legato. Aceeași bună construcție a frazelor, cu accente plasate perfect cumpănit, în marea tradiție donizettiană, a continuat în aria **Cercherò lontana terra** din actul secund (interpretată în integralitatea ei, o raritate chiar pe scenele lumii), secțiune încheiată cu o supra-acută ce reprezintă întotdeauna un challenge, propice de a fi negociată îngrijit.

Bogdan Mihai are un instrument vocal de extremă mobilitate, cu care se distrează în voie fie în canto spianato sau fiorito, fie în canto sillabico sau vocalizzato. Momentul de culme a venit în serenada **Com'è gentil**, în care glasul său de autentic tenore di grazia a expus atacuri rafinate, suave ca un zefir, limpezime și poezie a fior di labbra. Au fost virtuți cu care a înzestrat și duetul Norina-Ernesto, alături de o Aurelia Florian în plină expansiune lirică de îndrăgostită.

Aurelia Florian și Bogdan Mihai sunt încă foarte tineri în cariera lirică. Succesele nu trebuie să-i îmbete. Drumul e lung și anevoios, consolidarea și studiul sunt obligatorii, sfaturile acestui deosebit constructor de artiști care este Mariana Nicolesco trebuie urmate cu sfințenie. Cred că vom avea mari surprize plăcute din partea celor doi și, poate, și ale altora care ar fi posibil și de dorit să vină din aceeași școală de măiestrie.